

Sygn. akt *XVII AmE 367/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 25 października 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania ***Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowo Handlowego (...) Sp. z o.o. w S. w restrukturyzacji***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o cofnięcie koncesji

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 21 września 2017 r. Nr (...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowo Handlowego (...) Sp. z o.o. w S. w restrukturyzacji kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 367/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 września 2017 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 4 oraz art. 23 ust. 2 pkt 1 i art. 30 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r., poz. 220 z późn. zm.) (dalej: p.e.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017, poz. 1257.) postanowił cofnąć z urzędu koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną decyzją Prezesa URE z 18 października 2011 r., nr (...), Przedsiębiorstwu Produkcyjno Usługowo Handlowemu (...) Sp. z o.o. w S..

(decyzja - k. 3-4v).

Od powyższej decyzji Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe (...) Sp. z o.o. złożyło odwołanie, w którym wniosło o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, zasądzenie od organu na rzecz odwołującego się kosztów postępowania wg norm przypisanych oraz zwrócenie się do przez Sąd o informację do (...) (...) Urzędu Skarbowego

w B. o wysokość nadpłaty odwołującego się w podatku dochodowym za rok 2016 i jej zaliczeniu na poczet zaległych zobowiązań z tytułu podatku od towarów i usług i umorzeniu tych zobowiązań. Zaskarżonej decyzji spółka zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na bezpodstawnym uznaniu, że odwołujący się zalega z zapłatą podatków, stanowiących dochód budżetu państwa, podczas gdy w rzeczywistości odwołujący się miał nadpłatę w podatku dochodowym za 2016 r., która została zaliczona na poczet zaległych zobowiązań z tytułu podatku od towarów i usług,
2. naruszenie art. 41 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 6 p.e. poprzez bezpodstawne cofnięcie odwołującemu się koncesji na obrót paliwami ciekłymi pomimo braku zaistnienia przesłanki zalegania z zapłatą podatków, o której mowa w art. 33 ust. 1 pkt 6 p.e. (odwołanie - k. 6-7).

W odpowiedzi Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania. Organ wniósł także o dopuszczenie następujących dowodów: decyzji Prezesa URE z 18 października 2011 r. na okoliczność posiadania przez powoda koncesji na obrót paliwami ciekłymi, pisma Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w B. z 28 listopada 2017 r., przekazanego wraz z aktami sprawy przy piśmie z 5 grudnia 2017 r. na okoliczność istnienia zaległości podatkowych powoda. Pozwany domagał się również zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych

(odpowiedź na odwołanie - k. 58-61).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa URE z 18 października 2011 r. nr (...), Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. uzyskała koncesję na obrót paliwami ciekłymi na okres do 18 października 2011 roku do 31 grudnia (decyzja z 18 października 2011 r. – k. 62-64)

Zgodnie z warunkiem 2.1.1. Koncesji koncesjonariusz jest obowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie – Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Pismem z 28 lutego 2017r., znak: (...), Naczelnik (...) (...) Urzędu Skarbowego w B. poinformował Prezesa URE, że Przedsiębiorca posiada wymagalne zaległości podatkowe. Stwierdzona kwota zaległości wymagalnych to 404.540,00 zł. (na sumę zaległości składały się kwoty: 275 130 zł z tytułu podatku od towarów i usług za 11/2015 r., za 01-02/2016 r. 06-11/2016 r.; 129 410 zł z tytułu podatku od towarów i usług za 12/2016 r). W dniu 3 stycznia 2017 r. przedsiębiorca złożył do Urzędu Skarbowego wniosek o rozłożenie na raty zaległości w wysokości 275 130 zł. (pismo Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w B. z 28 lutego 2017 r. – k. 1 akt adm).

Wobec treści pisma Urzędu Skarbowego Prezes URE wszczął postępowanie administracyjne w sprawie cofnięcia koncesji na obrót paliwami ciekłymi Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Usługowo-Handlowemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 25 kwietnia 2017 r. – k. 3-3v akt adm.).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z 28 kwietnia 2017 r. doszło do otwarcia postępowania układowego Przedsiębiorstwa Produkcyjno Usługowo Handlowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. (postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI GR 1/17 - k. 5-9 akt adm). Postępowanie układowe obejmowało wszystkie zobowiązania podatkowe powoda wskazane w treści zawiadomienia skierowanego do organu z 28 lutego 2017r. Z uwagi na otwarcie postępowania układowego doszło do zawieszenia postępowania egzekucyjnego toczącego się z wniosku Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w B. przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno Usługowo Handlowemu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.. (postanowienie Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z 28 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI GR 1/17- k. 10-12 akt adm.).

Na dzień 29 czerwca 2017 r. powodowa spółka posiadała zaległości nie objęte restrukturyzacją w wysokościach:

1. **15.381** zł z tytułu podatku **VAT za 04/2017** (zaległość jest wymagalna, w dniu 14.06.2017 r. wystawiono tytuł wykonawczy),
2. **1.482** zł z tytułu podatku **CIT za 05/2017** (zaległość jest wymagalna, w dniu 23.06.2017 r. wystawiono upomnienie). (pismo Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w B. z 29 czerwca 2017 r. – k. 18-19v akt adm.)

Z informacji przedstawionej Prezesowi URE już po wydaniu zaskarżonej decyzji przez Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w B. wynika, że na dzień wydania decyzji przez Prezesa URE o cofnięciu koncesji powodowej spółce, tj. na 21 września 2017 r. Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe (...) Sp. z o.o. zalegało z zapłatą podatków nie podlegających restrukturyzacji w kwotach:

- **1 482 zł z tytułu podatku CIT za maj 2017 r.;**
- 1 482 zł z tytułu podatku CIT za czerwiec 2017 r.;
- 1 482 zł z tytułu podatku CIT za lipiec 2017 r.;
- 1 482 zł z tytułu podatku CIT za sierpień 2017 r.;
- **2 998,6 zł z tytułu podatku VAT za kwiecień 2017 r.;**
- 18 577 zł z tytułu podatku VAT za maj 2017 r.;
- 4 309 zł z tytułu podatku VAT za czerwiec 2017 r.

Urząd Skarbowy poinformował jednocześnie, że na poczet zaległości spółki (...) została zaliczona nadpłata w podatku dochodowym od osób prawnych za 2016r w wysokości 11.682 zł. US wskazał, że dokonywał pobrań na poczet zaległych podatków, sam podatnik również dokonywał wpłat oraz dokonywał korekt deklaracji. (pismo Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w B. z 28 listopada 2017 r. – k. 38 akt sądowych) Po dokonaniu tego rozliczenia w odniesieniu do wcześniejszego stanu zaległości wskazanego w piśmie US z 29.06.2017r pozostała zaległość w podatku od towarów i usług **za kwiecień 2017 r.** w wysokości 2.998,60 zł, oraz z tytułu podatku CIT za maj 2017 w kwocie 1.482 zł.

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia stron, oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej. Sąd nie uwzględnił wniosku dowodowego powoda o zwrócenie się do urzędu skarbowego o wskazanie wysokości nadpłaty odwołującego w podatku dochodowym za rok 2016 i jej zaliczenia na poczet zaległych zobowiązań z tytułu podatku VAT i umorzenia tych zobowiązań, z uwagi na fakt, że okoliczność ta i tak będzie musiała być przedmiotem dalszego postępowania administracyjnego (o czym niżej), gdyż to rolą organu jest ustalić powyższą okoliczność, realizując tym samym zasadę prawdy obiektywnej (art. 7 kpa), a po wtóre organ oponował przeciwko przeprowadzeniu tego dowodu przez sąd.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę decyzji organu stanowiły następujące przepisy prawa energetycznego.

Art. 33 1. Prezes URE **udziela koncesji wnioskodawcy, który:**

1) ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Turcji;

- 2) dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania;
- 3) ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności;
- 4) zapewni zatrudnienie osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych, o których mowa w art. 54;
- 5) uzyskał decyzję o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu albo decyzję o ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie budowy obiektu energetyki jądrowej, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 2011 r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie obiektów energetyki jądrowej oraz inwestycji towarzyszących;
- 6) **nie zalega z zapłatą podatków stanowiących dochód budżetu państwa, z wyjątkiem przypadków, gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległości podatkowych albo podatku lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu podatkowego.**

Art. 41. 1. Prezes URE może zmienić warunki wydanej koncesji na wniosek przedsiębiorstwa energetycznego.

2. Prezes URE **cofa koncesję w przypadkach:**

- 1) określonych w art. 58 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej;
- 2) cofnięcia przez właściwego naczelnika urzędu skarbowego zezwolenia na prowadzenie składu podatkowego lub jego wygaśnięcia, jeżeli przed wygaśnięciem podmiot nie uzyskał nowego zezwolenia, w trybie i na zasadach określonych w przepisach odrębnych - w odniesieniu do działalności objętej tym zezwoleniem;
- 3) w przypadku zmiany, w zakresie określonym w ustawie, warunków wykonywanej działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 4) **niespełniania któregokolwiek z warunków, o których mowa w art. 33 ust. 1**, lub w przypadku wystąpienia okoliczności, których mowa w art. 33 ust. 3 pkt 2-6 lub ust. 3a.

Na wstępie rozważań należy podkreślić, że przedmiotem postępowania było cofnięcie powodowi koncesji w oparciu o przepis art. 41 ust 2 pkt 4 w zw z art. 33ust 1 pkt 6 p.e. z powodu zalegania z podatkami.

Zakres tego postępowania, a tym samym zakres zaległości podatkowych, został określony przez regulatora rynku energetycznego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania z 25 kwietnia 2017r. W zawiadomieniu tym dokonano się tym samym określenie granic przedmiotowych sprawy administracyjnej. Mianowicie zarzutem postawionym powodowi w postanowieniu o wszczęciu postępowania, który miał uzasadniać cofnięcie mu koncesji, było zalegania z zapłatą podatku VAT w łącznej kwocie 404.540,00 zł. Były to zaległości z okresu listopad 2015 - grudzień 2016 r. W toku postępowania administracyjnego okazało się, że na skutek objęcia powyższych należności postępowaniem restrukturyzacyjnym, kwoty te nie podlegają egzekucji (zawieszono postępowania egzekucyjne), a dłużnik nie może tych zobowiązań uregulować aż do czasu zakończenia postępowania.

Zatem, co także przyznał organ regulacyjny, zobowiązania podatkowe dłużnika, które stanowiły podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego nie mogły uzasadniać cofnięcia koncesji powodowi.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji Prezes URE wskazał jednak, że istniały inne jeszcze zobowiązania podatkowe koncesjonariusza, które były wymagalne i które ostatecznie stały się podstawą decyzji o cofnięciu koncesji. Chodzi o zobowiązania z kwietnia i maja 2017r w łącznej kwocie 16.863 zł, na którą składały się: kwota **15.381** zł z tytułu podatku VAT za 04/2017 i kwota **1.482** zł z tytułu podatku CIT za 05/2017. Należy przy tym odnotować, że zobowiązania te nie mogłyby stać się podstawą do wszczęcia postępowania w dniu 25 kwietnia 2017r, gdyż w tym dniu jeszcze nie istniały, w szczególności nie były wymagalne (stały się wymagalne dopiero w czerwcu 2017r).

Rozstrzygając niniejszą sprawę, Sąd doszedł do przekonania, że oparcie rozstrzygnięcia o cofnięciu koncesji na zarzutach istnienia zaległości podatkowych innych niż te, które stanowiły podstawę do wszczęcia przedmiotowego postępowania, jest niedopuszczalne. Powyższe wynika w szczególności z faktu, że strona nie mogła w toku postępowania administracyjnego podjąć skutecznej obrony przed zarzutami istnienia zaległości podatkowych dotyczących kwietnia i maja 2017, gdyż taki zarzut nie został jej postawiony.

Nie spełnia zdaniem Sądu wymogu przedstawienia stronie konkretnego zarzutu, na którym zasadza się ostateczna decyzja cofająca koncesję, poinformowanie strony, że w aktach znajdują się pisma, w tym pismo US w B. z 28 lutego i 29 czerwca 2017r. Informacja tej treści znalazła się piśmie Prezesa URE z dnia 27 lipca 2017r, w którym organ wskazał, że działając w oparciu o przepis art. 77 § 4 kpa zawiadamia stronę o powyższym (pism k.22 akt adm). Powołany przez organ przepis dotyczy faktów powszechnie znanych oraz faktów znanych organowi z urzędu, które nie wymagają dowodu. Jednakże, jak stanowi zdanie drugie powołanego przepisu, fakty znane organowi z urzędu należy zakomunikować stronie.

W kontekście niniejszej sprawy należy stwierdzić, że sposób poinformowania strony o fakcie znanym organowi z urzędu nie był prawidłowy. Poinformowanie o fakcie znanym z urzędu musi wskazywać bowiem konkretny fakt, który urząd uznaje za istotny w sprawie. Tymczasem informacja zawarta w rzeczonym piśmie skierowanym do powoda wskazywała tylko na samo pismo z US, a nie zawarte w jego treści fakty, które organ potraktował jako znane mu z urzędu. Tym samym – wobec nieprzedstawienia powodowi w sposób jednoznaczny informacji o tym, że organ posiada inne jeszcze dane na temat zaległości podatkowych niż wymienione w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, a które organ rozważa wziąć pod uwagę w kontekście możliwości cofnięcia koncesji – należy uznać, że skoro powód nie został poinformowany o faktycznie stawianych mu zarzutach dotyczących zaległości podatkowych, to został jednocześnie pozbawiony prawa do obrony przed stawianymi mu zarzutami.

Ponadto, nie bez znaczenia w niniejszej sprawie jest okoliczność, że przedsiębiorca działał w częściowo słusznym, jak się ostatecznie okazało, przekonaniu, że z uwagi na nadpłatę w podatku dochodowym, inne jeszcze jego zobowiązania wobec urzędu skarbowego nie istnieją, lub istnieją w mniejszym zakresie, gdyż nadpłata może zostać zaliczona na poczet zaległych zobowiązań podatkowych.

Z informacji, które organ regulacyjny pozyskał już po wydaniu decyzji, jednoznacznie wynika, że istotnie taka nadpłata istniała i została rozliczona przez Urząd Skarbowy. Tym samym z tytułu podatku VAT za 04/2017 pozostało do zapłaty 2.998,60 zł, oraz z tytułu podatku CIT za 05/2017 - 1.482 zł.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, że także organ wydając decyzję nie miał dostatecznego rozeznania o faktycznych zobowiązaniach podatkowych powoda, czym także pozbawił powoda prawa do obrony, które jest podstawową wartością demokratycznego państwa prawa. Zadziwiające w tych okolicznościach jest stanowisko organu, wyrażone w odpowiedzi na odwołanie, że informacja o istnieniu nadpłaty nie była znana organowi przed wydaniem decyzji, a została przekazana dopiero w odwołaniu o decyzji, skoro to właśnie decyzje procesowe organu w toku postępowania administracyjnego, nie wywołały po stronie powoda potrzeby podjęcia obrony, gdyż powód nie wiedział o możliwości cofnięcia mu koncesji w oparciu o inne jeszcze zaległości podatkowe, niż te objęte postępowaniem restrukturyzacyjnym.

Warto w tym miejscu wskazać, że orzecznictwo dotyczące postępowań regulacyjnych, w szczególności kar administracyjnych nakładanych w tych postępowaniach, kładzie szczególny nacisk na zagwarantowanie przedsiębiorcom prawa do obrony, na podobnym poziomie jak ma to miejsce w postępowaniach karnych, głównie ze względu na szczególną dolegliwość jaką stanowią kary administracyjne (wyrok SN z 3.10.2013 r. sygn. akt III SK 67/12, w którym wskazano na konieczność respektowania przez Prezesa Urzędu wymogów proceduralnych obowiązujących na etapie postępowania administracyjnego a dotyczących możliwości realizacji prawa do obrony; podobnie wyrok SN w sprawie III SK 8/17).

Zdaniem Sądu takie same, wysokie standardy ochrony prawa do obrony, winny być zachowane w postępowaniu o cofnięcie koncesji. W ocenie Sądu dla przedsiębiorcy, którego cała działalność zasadza się na posiadaniu koncesji, cofnięcie jej jest porównywalne lub nawet bardziej dolegliwe niż nałożenie kary pieniężnej. Dlatego standardy dotyczące zagwarantowania przedsiębiorcy prawa do obrony muszą być w równym stopniu respektowane w toku postępowania administracyjnego, którego przedmiotem jest nałożenie kary administracyjnej jak i cofnięcie koncesji.

W tym kontekście konieczne jest więc przedstawienie przedsiębiorcy konkretnych zarzutów jakie organ mu stawia, a które zdaniem organu mogą stanowić podstawę do cofnięcia koncesji. Dopiero przedstawienie precyzyjnie określonych zarzutów pozwala na podjęcie obrony przed tymi zarzutami (podobnie SN w sprawie III SK 67/12).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania został powodowi przedstawiony zarzut dotyczący istnienia takich zaległości podatkowych, które w ostateczności nie mogły stać się podstawą do cofnięcia koncesji, z uwagi na objęcie ich postępowaniem restrukturyzacyjnym, na co powód powołał się wykonując swoje prawo do obrony. Fakt, że organ bierze pod uwagę inne jeszcze zaległości podatkowe powoda, które mogą stanowić podstawę do cofnięcia koncesji, nie został przedsiębiorcy zakomunikowany przed wydaniem niekorzystnej dla niego decyzji cofającej koncesję, przez co nie mógł on podjąć skutecznej obrony przed takim zarzutem.

Dla wzmocnienia argumentacji można wskazać na podobny kierunek wykładni, zmierzającej do zapewnienia skutecznego prawa strony postępowania administracyjnego do obrony, wyrażony w orzecznictwie sądów administracyjnych. Między innymi WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 16-02-2017r, sygn. IV SA/Po 1034/16, wskazał, że „zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego ma umożliwić stronom realizację uprawnień procesowych określonych przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego (np. art. 78 § 1, art. 79) przez podejmowanie przez nie czynności procesowych mających wpływ na ustalenie stanu faktycznego i prawnego sprawy administracyjne” Także WSA we Wrocławiu w wyroku z 29-03-2018r, w sprawie IV SA/Wr 85/18, stwierdził, że „wydanie decyzji administracyjnych z naruszeniem wymogów prawa procesowego zwłaszcza art. 10 § 1 KPA, poprzez niezapewnienie stronie udziału w postępowaniu w administracyjnym, które należy rozumieć jako udział w całym ciągu czynności przygotowawczych tego postępowania oraz niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy”. Podobnie w odniesieniu do zmiany przedmiotu postępowania wypowiedział się WSA w Poznaniu w sprawie II SA/Po 724/11 (wyrok z dnia 26-10-201, w którym wyraził pogląd, że „skoro art. 61 § 4 kpa zobowiązuje organy do powiadomienia o wszczęciu postępowania, to tym bardziej należy uznać, że obowiązek taki odnosi się do zmiany (rozszerzenia) przedmiotu toczącego się postępowania”.

Mając powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że naruszenie prawa powoda do obrony w toku postępowania administracyjnego, które zdaniem Sądu miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy stanowi podstawę do uchylenia zaskarżonej decyzji administracyjnej.

Należy przy tym podkreślić, że w sprawach dotyczących odwołania od decyzji administracyjnej, co do zasady nie znajduje zastosowania przepis art. 316 k.p.c., w myśl którego Sąd bierze pod uwagę stan faktyczny i prawny istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. W sprawach rozpoznawanych przez SOKiK oceniany jest stan prawny i faktyczny istniejący w chwili wydania decyzji administracyjnej, gdyż tylko taka konstrukcja pozwala na ocenę, czy decyzja w dacie wydania odpowiadała prawu. Zatem w kontekście powyższego, Sąd nie mógł przy rozstrzygnięciu sprawy wziąć pod uwagę wskazywanego przez Prezesa URE w odpowiedzi na odwołanie stanu zadłużenia podatkowego powoda, ocenianego przez organ na kwotę „prawie 30.000 zł”. Ta okoliczność nie została bowiem ustalona w toku postępowania administracyjnego i organ takiej w wiedzy w dacie wydania decyzji nie posiadał, gdyż powziął ją dopiero z pisma US z 28.11.2017r a co za tym idzie także powód nie mógł podjąć skutecznej obrony przed tym zarzutem przed zakończeniem postępowania administracyjnego, o czym wyżej. Jakkolwiek przed przekazaniem odwołania do sądu organ ma prawo przeprowadzić dodatkowe czynności zmierzające do wyjaśnienia zarzutów podniesionych w odwołaniu, to jednak pozyskiwanie na tym etapie dowodów może w myśl art. 479⁴⁸ § 2 k.p.c. stanowić jedynie przesłankę uchylenia lub zmiany decyzji w ramach samokontroli, a nie zmierzać do pozyskiwania na tym etapie dowodów, których organ nie

przeprowadził w toku postępowania administracyjnego mimo istnienia po jego stronie takiego obowiązku (zasad prawdy obiektywnej).

W tym stanie rzeczy, Sąd w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 2 k.p.c. uchylił zaskarżoną decyzję. O kosztach postępowania, których zwrot został zasądzony na rzecz powoda, jako strony wygrywającej proces, orzeczono w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. Tytułem zwrotu kosztów zasądzona została opłata od odwołania w wysokości 100 zł, którą powód poniósł przy wszczęciu postępowania.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

--	--

--